

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

HUMBUG IN ZAKE HET „MED. DOCTS. ARTS”.

Met het vraagstuk door collega EBES opgeworpen is het eigenaardig gesteld. Vóór alles moeten wij realiseeren welke waarde aan den doctorstitel is toe te kennen. Goed beschouwd geeft deze titel slechts aan, dat de drager ervan zich gedurende zekeren tijd op een voor den promotor bevredigende wijze heeft toegelegd op een of ander onderwerp der medische wetenschap. Dikwijls ligt hieraan wetenschappelijke aanleg benevens een goede dosis studeeren ten grondslag. Dit sluit echter geenszins in, dat de arts, die het niet tot promotie bracht, deze eigenschappen mist. Talrijke omstandigheden, onder andere van financieelen aard, kunnen den wetenschappelijk aangelegden jongen arts weerhouden te promoveeren. Zonder nu ook maar in het minst te willen afdingen op de wijze, waarop de doctorstitel wordt toegekend — ik erken ten volle, dat een promotie aan een onzer universiteiten nimmer een schijnvertooning is — kan het echter ook gebeuren, dat lieden met geringen wetenschappelijken aanleg en slechts beperkten studiezin, maar gedreven door eerzucht en gesteund door een wel voorziene beurs, welke hen tot lange studie in staat stelt, er op den duur toch in slagen te promoveeren. Bovendien, wij weten het allen wel, een proefschrift is niet altijd voor 100 pCt. eigen werk. Met de vereischte objectiviteit beschouwd kan de doctorstitel dus wijzen op een bredere, wetenschappelijke ontwikkeling van den drager; zekerheid daaromtrent geeft de titel stellig niet. Daar er verder vaak wordt gepromoveerd op een zuiver theoretisch onderwerp, dat soms geen verband houdt met de geneeskunst, garandeert de titel in nog veel mindere mate een grootere practische bekwaamheid als geneeskundige. En hier ligt nu juist het zwaartepunt van het geheele vraagstuk. Nog altijd wekt de titel bij een zeker gedeelte van het publiek en dus ook bij een overeenkomstig gedeelte van onze patiënten de voorstelling alsof de drager ervan „knapper” is en vooral „bekwamer in het genezen” dan de geneeskundige, zonder den titel. Vooral dezulken, die in deze zaak de bel hoorden luiden zonder te weten waar de klepel hangt, raken onder den indruk van het „Dr.” In Indië maakte ik het zelfs mede, dat een collega, doctor in de geneeskunde, uitsluitend op grond daarvan als een professor in den dop — „stengat Professor” zeiden de vreemde Oosterling en de Inlander — werd beschouwd. Een stap verder en een dergelijke voorstelling wordt van de zijde van den betrokkene min of meer bewust aangemoedigd. Volkomen zeker ben ik er niet van, dat dit nog heden ten dage in Nederland of onze Koloniën geheel ontbreekt. Goed beschouwd is het juist de doctorstitel, zij het dan in de overgrootste meerderheid tegen den wil en den wensch van den drager in, die misleidend werkt.

Naar mijn meening is het laatstgenoemde omstandigheid, die sommige collegae er als het ware uit zelfverdediging toe brengen kan het med. docts. voor hun naam te plaatsen. Dit is dan misleiding noch bedrog. Iedere arts immers is doctorandus in de geneeskunde en dus gerechtigd zich zoo te noemen. Evenmin is er kwakzalverij in het spel. Waarom toch stuurt collega EBES het met zijn grof geschut op nieuwe tweespalt in onze medische wereld aan? Mij dunkt er is al beroering genoeg. Intusschen wil ik niet den schijn op mij laden het plaatsen van „med. docts.” voor den naam te verdedigen. Gewoonlijk is deze toevoeging overbodig en dus min of meer dwaas.

Hoewel er mijns inziens meer voor te zeggen is, komt het als tegenstander van collega EBES niet in mij op een contra-voorstel te doen, namelijk het publiceeren van inlichtingen over de ware beteekenis van den doctorstitel. Daartegenover staat, dat collega EBES dan ook zijn pogingen moet staken. Waar toch zouden wij heengaan? Ingelicht, zooals collega EBES dit voorstelt, zou het publiek nog sterker dan

thans in den waan komen, dat artsen met den doctorstitel bekwaamer zijn dan de artsen zonder dien titel. En dit zou pas met recht „misleiding en bedrog” zijn.

Aerdenhout, 5 Maart 1937.

J. J. LOUWERSE.

HUMBUG IN HET OFFICIUM NOBILE: „ARTS” EN „MED. DOCTS. ARTS”.

Met een badineerende beschouwing als die van collega OEPTS komen wij er niet, ook al is hij het er mee eens, dat „de Maatschappij krachtig stelling hoort te nemen tegen dat unfaire „med. docts.”. Laat men de principieele quaestie niet vertroebelen door ermee verwante misstanden erbij te halen, zooals bij voorbeeld het klakkeloos „Dr.” op elk adres gebruiken door collegae, geneesmiddelfabrikanten en anderen. Wie zich daardoor gestreeld wil voelen, moet dat voor zich zelf weten. Spreekt 99 pCt. van ons niet elken kellner met „ober” aan?

Iets geheel anders is het echter, als die poeha van den arts zelf uitgaat! Want om zich med. docts. arts te noemen is volkomen belachelijk en doelloos, behalve dan om indruk te maken op het publiek. Waarom de uitdrukking overbodig en misleidend is, meen ik in dit *Tijdschrift* van 20 Februari 1937 voldoende duidelijk uiteengezet te hebben.

„Reclame maken is den arts onwaardig” — in alle mogelijke varianten wordt dit in *Medische Ethiek* gepredikt. Nauwkeurig vertelt het boekje den jongen collega wat hij bij vestiging te doen en te laten heeft. Driemaal adverteeren is het maximum, en zoo voort. Maar over het misbruik med. docts. arts, een voortdurende ergerlijke, want oneerlijke reclame, wordt luchtig heengelopen. Die tegenstelling heb ik willen signaleeren en ik spreek nogmaals de hoop uit, dat de Maatschappij een saneeringsplan ten deze zal uitvoeren.

Collega OEPTS zegt: het publiek weet niets af van dissertaties en promoties. Volkomen juist! En daarom wordt de leekenconclusie getrokken, dat een „med. docts. arts” méér in zijn mars heeft dan een heel-doodgewone arts. Vandaar het reclame-effect, dat niet te rijmen is met de zoo graag aangehaalde waardigheid van het medisch beroep.

Het zij mij vergund mijn oproep om adhaesiebetuigingen te herhalen en nogmaals: ik zou zoo gaarne eens een verdediging van een med. docts. arts lezen. . . .

Groningen, 8 Maart 1937.

A. J. H. EBES.

De Redactie heeft inderdaad een mededeeling ontvangen van een arts, die zich als „med. docts. arts” bekend maakt. Hij is daartoe overgegaan, hoewel hij in beginsel het voeren van dien titel afkeurt, omdat hij meende te ontwaren, dat in de plaats, waar hij zich vestigde, en waar reeds één „arts” en één „med. docts. arts” waren gevestigd, de laatste het meeste aanzien genoot.

De Redactie acht de aangelegenheid thans voldoende toegelicht.

REDACTIE.

BERICHTEN.

Wetten, besluiten, enz.

Het ontwerp-ziekenverzorgingswet. — Het hoofdbestuur der Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Pharmacie heeft zich naar aanleiding van de laatste nota van wijziging van dit wetsontwerp met een uitvoerig adres tot de leden der Tweede Kamer gericht. Het hoofdbestuur vestigt daarin de aandacht er op, dat de bepaling van art. 10, derde lid, van het ontwerp, de apothekers in een geheel andere positie brengt dan de andere deelnemers. Immers voor artsen, specialisten, tandartsen en vroedvrouwen geldt de vrije keuze algemeen; voor apothekers is in beginsel hetzelfde stelsel gehandhaafd, doch de minister kan afwijking daarvan